

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
TAMARY ČAPETA
přednesené dne 13. července 2023¹

Věc C-382/21 P

**Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)
proti**

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR

„Kasační opravný prostředek – Duševní vlastnictví – (Průmyslové) vzory Společenství – Nařízení (ES) č. 6/2002 – Článek 41 odst. 1 – Právo přednosti – Uplatnění práva přednosti založené na mezinárodní přihlášce podané na základě smlouvy o patentové spolupráci – Lhůta přednosti – Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví – Článek 4 – Výklad unijního práva v souladu s mezinárodním právem – Přímý účinek mezinárodních dohod – Mechanismus předchozího uznávání přijatelnosti opravných prostředků – Věc, která nastoluje otázku významnou pro jednotu, soulad nebo další vývoj unijního práva“

I. Úvod

1. Tato věc vychází z kasačního opravného prostředku podaného Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „EUIPO“) proti rozsudku ze dne 14. dubna 2021, *The KaiKai Company Jaeger Wichmann v. EUIPO* (Tělocvičné a sportovní přístroje a zařízení) (T-579/19, EU:T:2021:186) (dále jen „napadený rozsudek“).

2. Tímto rozsudkem Tribunál zrušil rozhodnutí třetího odvolacího senátu EUIPO ze dne 13. června 2019 (věc R 573/2019-3), kterým posledně jmenovaný odmítl uznat právo přednosti pro přihlášku tělocvičných a sportovních přístrojů a zařízení k zápisu jako (průmyslového) vzoru Společenství podle nařízení č. 6/2002², kterou podala společnost *The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR* (dále jen „KaiKai“). Uplatnění práva přednosti společností KaiKai se zakládalo na dřívější mezinárodní přihlášce podané na základě smlouvy o patentové spolupráci (dále jen „PCT“)³.

3. Formálně je tento kasační opravný prostředek založen pouze na jediném důvodu, který se týká údajného porušení čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 ze strany Tribunálu. Argumenty předložené EUIPO však nastolují důležité otázky týkající se vztahu mezi mezinárodními dohodami závaznými pro EU a sekundárním unijním právem, jakož i příslušných pravomocí

¹ – Původní jazyk: angličtina.

² – Nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (Úř. věst. 2002, L 3, s. 1; Zvl. vyd. 13/27, s. 142) (dále jen „nařízení 6/2002“).

³ – Podepsaná ve Washingtonu, D. C. dne 19. června 1970 a naposledy změněná dne 3. října 2001 (*Recueil des traités des Nations unies*, svazek 1160, č. 18336, s. 231).

a povinností unijních soudů v tomto ohledu. Tento kasační opravný prostředek rovněž vyvolává otázku výkladu mezinárodní úmluvy, kterou je v projednávané věci Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví (dále jen „Pařížská úmluva“)⁴.

4. Z těchto důvodů byl kasační opravný prostředek uznán přijatelným v rámci mechanismu předchozího uznávání přijatelnosti opravných prostředků (dále jen „mechanismus filtrování opravných prostředků“) zavedeného článkem 58a statutu Soudního dvora Evropské unie⁵. Kasační opravný prostředek podaný v této věci je prvním opravným prostředkem, který Soudní dvůr uznal přijatelným od zavedení tohoto mechanismu dne 1. května 2019. Opravné prostředky dotčené tímto mechanismem jsou přijatelné pouze tehdy, pokud nastolují otázky, které jsou významné pro jednotu, soulad nebo další vývoj unijního práva⁶.

5. Poté, co stručně vysvětlím kontext projednávané věci (II), budu věnovat několik slov mechanismu filtrování opravných prostředků a tomu, proč by měl být tento kasační opravný prostředek uznán přijatelným (III). Poté provedu analýzu podstaty argumentů vznesených účastníky řízení (IV).

II. Skutkový stav

A. Relevantní právní předpisy

1. Nařízení 6/2002

6. V článku 41 odst. 1 nařízení 6/2002 se uvádí:

„Osoba, která řádně podala přihlášku (průmyslového) vzoru nebo užitého vzoru v některém nebo pro některý členský stát [Pařížské úmluvy] nebo Dohody o zřízení Světové obchodní organizace nebo její právní nástupce požívají pro účely podání přihlášky zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství pro stejný (průmyslový) vzor nebo užitný vzor právo přednosti po dobu šesti měsíců ode dne podání první přihlášky.“

2. Pařížská úmluva

7. Článek 4 oddíl A odst. 1 Pařížské úmluvy stanoví:

„Kdo řádně podá žádost o patent na vynález (přihlášku vynálezu), o užitný vzor, o průmyslový vzor nebo model, o tovární nebo obchodní známku v jedné [ze zemí, které jsou smluvními stranami Pařížské úmluvy], nebo jeho právní nástupce, bude ve lhůtách níže uvedených požívat prioritního práva [práva přednosti] při podání přihlášky v ostatních zemích.“

⁴ – Podepsaná v Paříži dne 20. března 1883, naposledy revidovaná ve Stockholmu dne 14. července 1967 a pozměněná dne 28. září 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 828, č. 11851, s. 305).

⁵ – Viz dále body 28 až 43 tohoto stanoviska.

⁶ – Viz čl. 58a třetí pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „statut“); čl. 170a odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.

8. V článku 4 oddíl C odst. 1 Pařížské úmluvy se uvádí:

„Shora uvedené prioritní lhůty [lhůty přednosti] činí dvanáct měsíců pro patenty na vynálezy a pro užité vzory a šest měsíců pro průmyslové vzory nebo modely a pro tovární nebo obchodní známky.“

9. Článek 4 oddíl E Pařížské úmluvy stanoví:

„(1) Je-li v některé zemi přihlášen průmyslový vzor nebo model na podkladě prioritního práva [práva přednosti] založeného na přihlášce užitého vzoru, platí pouze prioritní lhůta [lhůta přednosti] stanovená pro průmyslové vzory nebo modely.

(2) Kromě toho je přípustné přihlásit v některé zemi užité vzor na podkladě prioritního práva [práva přednosti] založeného podáním žádosti o patent a naopak.“

B. Skutečnosti, které vedly k řízení před Tribunálem

10. Dne 24. října 2018 podala společnost KaiKai k EUIPO hromadnou přihlášku k zápisu 12 (průmyslových) vzorů Společenství podle nařízení 6/2002. KaiKai uplatnila právo přednosti na základě dřívější mezinárodní přihlášky č. PCT/EP2017/077469, kterou podala podle PCT dne 26. října 2017.

11. Na základě čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 průzkumový referent EUIPO hromadnou přihlášku přijal, ale zamítl uplatňované právo přednosti, neboť mezinárodní přihláška společnosti KaiKai byla podána až po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené v tomto ustanovení.

12. Společnost KaiKai podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, jelikož měla za to, že použitelná lhůta přednosti činí dvanáct a nikoli šest měsíců.

13. Třetí odvolací senát EUIPO toto odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 13. června 2019 (R 573/2019-3). Odvolací senát v podstatě shledal, že průzkumový referent správně použil čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002, podle něhož lze mezinárodní přihlášku podanou podle PCT přirovnat k přihlášce užitého vzoru, a proto může sloužit jako základ pro uplatnění práva přednosti pro (průmyslový) vzor Společenství. Toto právo přednosti však bylo nutné uplatnit v šestiměsíční lhůtě, která byla v řízení zahájeném společností KaiKai překročena.

C. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

14. Dne 20. srpna 2019 podala společnost KaiKai proti rozhodnutí odvolacího senátu žalobu k Tribunálu. Na podporu své žaloby předložila dva žalobní důvody, z nichž první vycházel z porušení podstatných formálních náležitostí a druhý z porušení nařízení 6/2002.

15. Tribunál napadeným rozsudkem vyhověl druhému žalobnímu důvodu společnosti KaiKai a zrušil rozhodnutí odvolacího senátu, aniž rozhodl o prvním žalobním důvodu.

16. Tribunál konstatoval, že EUIPO správně rozhodl, že mezinárodní přihlášky podané podle PCT se lze dovolávat za účelem uplatnění práva přednosti pro (průmyslový) vzor Společenství podle čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002. EUIPO se však dopustil pochybení, když v projednávané věci použil šestiměsíční lhůtu přednosti namísto dvanáctiměsíční.

17. Bylo tomu tak z toho důvodu, že Tribunál měl za to, že mezinárodní přihlášku podanou společností KaiKai podle PCT lze kvalifikovat také jako mezinárodní patentovou přihlášku, a nikoli jen jako přihlášku užitného vzoru. Tribunál poté uvedl, že v čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 není zmíněna lhůta přednosti vyplývající z patentové přihlášky; je zde uvedena pouze délka této lhůty v případě, že přednost je založena na dřívější přihlášce (průmyslového) vzoru nebo užitného vzoru. Ve druhém případě tato lhůta činí šest měsíců. Za účelem vyplnění této legislativní mezery Tribunál rozhodl, že je třeba vzít v úvahu článek 4 Pařížské úmluvy.

18. Tribunál měl podle všeho za to, že Pařížská úmluva umožňuje uplatnění práva přednosti v rámci různých dvojic práv duševního vlastnictví. Založit uplatnění práva přednosti pro průmyslový vzor na dřívější patentové přihlášce je tedy podle Pařížské úmluvy možné. Tribunál měl dále za to, že lhůta přednosti v takovém případě činí dvanáct měsíců, neboť čl. 4 oddíl C odst. 1 této úmluvy stanoví, že lhůta přednosti pro patenty činí dvanáct měsíců.

19. Relevantní lhůta přednosti pro dvojici tvořenou dřívějším patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem závisela podle Tribunálu na lhůtě, kterou Pařížská úmluva stanovila pro patenty. Je tomu tak proto, že Pařížská úmluva zakotvuje obecné pravidlo, podle něhož délku lhůty přednosti určuje povaha staršího práva. Podle pojetí Tribunálu je čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy, který stanoví, že lhůta přednosti stanovená pro starší právo je rozhodující, je-li tímto pozdějším právem (průmyslový) vzor a dřívějším právem užitný vzor, zvláštním pravidlem, které představuje výjimku z tohoto obecného pravidla.

20. Tribunál proto dospěl k závěru, že EUIPO pochybil, když měl za to, že lhůta přednosti použitelná pro uplatnění práva přednosti pro dřívější mezinárodní patentovou přihlášku činí ve vztahu k přihlášce (průmyslového) vzoru Společenství šest měsíců.

D. Řízení před Soudním dvorem

21. Dne 23. června 2021 podal EUIPO proti rozsudku Tribunálu tento kasační opravný prostředek. EUIPO požaduje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a žalobu podanou společností KaiKai v prvním stupni zamítl. EUIPO rovněž požaduje, aby Soudní dvůr uložil společnosti KaiKai náhradu veškerých nákladů řízení.

22. Dne 23. června 2021 EUIPO rovněž podal v souladu s článkem 58a statutu a článkem 170a jednacího řádu Soudního dvora návrh na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku.

23. Usnesením ze dne 10. prosince 2021 EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050), Soudní dvůr uznal kasační opravný prostředek přijatelným.

24. Společnost KaiKai ve své kasační odpovědi ze dne 25. února 2022 požadovala, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil EUIPO náhradu veškerých nákladů řízení.

25. Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 8. dubna 2022 bylo povoleno vedlejší účastenství Komise na podporu návrhových žádání EUIPO.

26. EUIPO a společnost KaiKai rovněž podaly dne 30. května 2022 repliku a dne 11. července 2022 dupliku.

27. Dne 13. března 2023 se konalo jednání, na němž EUIPO, společnost KaiKai a Komise přednesly ústní vyjádření.

III. Mechanismus filtrování opravných prostředků a jeho použití v projednávané věci

28. Jak bylo zmíněno v úvodu, projednávaná věc je první věcí, v níž Soudní dvůr uznal opravný prostředek přijatelným v rámci mechanismu filtrování opravných prostředků⁷. Z důvodu novosti tohoto postupu učiním několik poznámek k tomuto mechanismu a jeho použití v projednávané věci.

A. Několik poznámek k mechanismu filtrování opravných prostředků

29. Mechanismus filtrování opravných prostředků je zasazen do kontextu (stále probíhajících) reformou soudní moci Unie. Tato myšlenka vyplynula ze skutečnosti, že mnoho opravných prostředků je podáváno ve věcech, které již byly dvakrát zkoumány, nejprve nezávislým odvolacím senátem a podruhé Tribunálem, a mnohé z těchto opravných prostředků jsou zamítnuty jako zjevně nepřipustné nebo zjevně neopodstatněné. Tento mechanismus byl tedy přijat, aby Soudnímu dvoru umožnil soustředit se na věci, které vyžadují jeho plnou pozornost⁸.

30. Mechanismus filtrování opravných prostředků se v současnosti uplatňuje u rozhodnutí nezávislého odvolacího senátu čtyř úřadů a agentur EU (EUIPO, Odrůdový úřad Společenství, Evropská agentura pro chemické látky a Agentura Evropské unie pro bezpečnost letectví), jakož i u rozhodnutí všech nezávislých odvolacích senátů zřízených po 1. květnu 2019 v rámci kteréhokoli jiného úřadu nebo agentury EU⁹. Přijme-li unijní normotvůrce nedávný návrh Soudního dvora, pak tento mechanismus bude uplatňován i ve vztahu k řadě dalších stávajících úřadů, orgánů a agentur EU, které mají nezávislý odvolací senát¹⁰.

31. Tento mechanismus filtrování opravných prostředků umožňuje Soudnímu dvoru, aby uznal opravný prostředek zcela nebo zčásti přijatelným pouze tehdy, „pokud nastoluje otázku významnou pro jednotu, soulad nebo další vývoj práva Unie“¹¹. Návrh na uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku musí navrhovatel předložit samostatným dokumentem přiloženým ke kasačnímu opravnému prostředku, v němž musí být vysvětleno, proč je kasační opravný prostředek důležitý pro jednotu, soulad nebo další vývoj unijního práva¹².

⁷ – Kromě této věci bylo dosud za přijatelné uznáno pět dalších věcí, přičemž všechny se týkají ochranné známky EU. Ve třech věcech byly nastoleny otázky související s Brexitem [viz usnesení ze dne 7. dubna 2022, EUIPO v. Indo European Foods (C-801/21 P, EU:C:2022:295); ze dne 16. listopadu 2022, EUIPO v. Nowhere (C-337/22 P, EU:C:2022:908); a ze dne 18. dubna 2023, Shopify v. EUIPO (C-751/22 P, EU:C:2023:328)]. V dalších dvou věcech byly nastoleny otázky týkající se nezávislosti advokátů v řízeních před unijními soudy [viz usnesení ze dne 30. ledna 2023, bonnanwalt v. EUIPO (C-580/22 P, nezveřejněné, EU:C:2023:126) a ze dne 8. května 2023, Studio Legale Ughi e Nunziante v. EUIPO (C-776/22 P, EU:C:2023:441)].

⁸ – Viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2019/629 ze dne 17. dubna 2019, kterým se mění protokol č. 3 o [statutu] (Úř. věst. 2019, L 111, s. 1), články 1 až 3 a body 1, 4 a 5 odůvodnění; tisková zpráva Soudního dvora Evropské unie č. 53/19, Lucemburk, 30. dubna 2019. Obecně o mechanismu filtrování opravných prostředků viz například De Lucia, L., „The shifting state of rights protection vis-a-vis EU agencies: A look at Article 58a of the Statute of the Court of Justice of the European Union“, *European Law Review*, sv. 44, 2019, s. 809; Gaudissart, M.-A., „L'admission préalable des pourvois: une nouvelle procédure pour la Cour de justice“, *Cahiers de droit européen*, 2020, s. 177; Orzan, M. F., „Some remarks on the first applications of the filtering of certain categories of appeals before the Court of Justice“, *European Intellectual Property Review*, sv. 42, 2020, s. 426.

⁹ – Viz čl. 58a první a druhý pododstavec statutu.

¹⁰ – Na základě žádosti o změnu čl. 58a statutu by přibýlo šest úřadů, orgánů a agentur Unie, které existovaly ke dni 1. května 2019 (Agentura Evropské unie pro spolupráci energetických regulačních orgánů, Jednotný výbor pro řešení krizí, Evropský orgán pro bankovníctví, Evropský orgán pro cenné papíry a trhy, Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Agentura Evropské unie pro železnice). Došlo by rovněž k rozšíření působnosti tohoto mechanismu na opravné prostředky podané proti rozhodnutím Tribunálu, která se týkají plnění ze smlouvy obsahující rozhodčí doložku ve smyslu článku 272 SFEU. Viz žádost předložená Soudním dvorem na základě čl. 281 druhého pododstavce [SFEU] za účelem změny Protokolu č. 3 o [statutu], dostupná na: https://curia.europa.eu/jcms/jcms/P_64268/en/.

¹¹ – Článek 58a třetí pododstavec statutu; viz rovněž čl. 170a odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora. O tom rozhodne zvláštní senát Soudního dvora za tím účelem zřízený; viz článek 170b uvedeného jednacího řádu.

¹² – V tomto ohledu viz článek 170a jednacího řádu Soudního dvora; viz rovněž například usnesení ze dne 10. prosince 2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, body 20 až 22, 27 a 28).

32. Příslušná procesní pravidla neupřesňují, co se rozumí otázkou, která je významná pro jednotu, soulad nebo další vývoj unijního práva. Namísto toho bylo ponecháno na Soudním dvoru, aby to upřesnil v judikatuře¹³. Kromě toho ve znění těchto pravidel je použita spojka „nebo“, a nikoli spojka „a“ („jednota, soulad *nebo* další vývoj unijního práva“), což umožňuje uznání opravného prostředku přijatelným i v případě, že se jedná o jednu nebo dvě, ale nikoli o všechny tyto kategorie.

33. Tato otevřená formulace naznačuje, že Soudní dvůr má při rozhodování o tom, zda určitý kasační opravný prostředek nastoluje otázku, kterou považuje za významnou pro další vývoj unijního právního řádu, široký prostor pro uvážení.

34. V tomto ohledu v rámci srovnávací analýzy připomínám například pravidla týkající se mechanismu certiorari US-Supreme Court (Nejvyšší soud Spojených států amerických, dále jen „Nejvyšší soud USA“), jehož prostřednictvím se žádá o přezkum rozhodnutí soudů nižších stupňů ve věcech federálního práva. Nejvyšší soud USA obvykle rozhoduje pouze v těch věcech, které by mohly mít celostátní důležitost, harmonizovat protichůdná rozhodnutí nebo mít precedenční význam¹⁴.

35. Pravidlo 10 Nejvyššího soudu USA nazvané „Considerations Governing Review on Certiorari Considerations Governing Review on Certiorari“¹⁵ („Úvahy týkající se přezkumu na základě Certiorari“) vysvětluje, že přezkum na základě *writ of certiorari* (soudního příkazu) není věcí práva, ale uvážení soudu, a bude povolen pouze z naléhavých důvodů. Toto pravidlo vyjmenovává některé faktory, které lze vzít v úvahu, avšak které „nejsou ani rozhodující, ani plně nevymezují prostor pro uvážení soudu“¹⁶.

36. Mechanismus filtrování opravných prostředků lze podle mého názoru chápat jako svého druhu „*certiorari* Evropské unie“. Nejedná se o nápravu každého pochybení Tribunálu, ale pouze těch, které mají značný význam. Má být tedy použit pouze v případě, že rozhodnutí Soudního dvora může mít zásadní dopad na unijní právní řád¹⁷.

¹³ – V tomto ohledu viz Gaudissart, citovaný v poznámce pod čarou 8 tohoto stanoviska, s. 188 (kde se uvádí, že některé delegace Rady navrhovaly, aby pojmy „jednota“, „soulad“ a „další vývoj“ byly v procesních pravidlech definovány, avšak tento návrh nebyl přijat a namísto toho bylo ponecháno na Soudním dvoru, aby tyto pojmy upřesnil ve své judikatuře).

¹⁴ – Viz například webové stránky soudů Spojených států amerických, „Supreme Court Procedures“, dostupné na: <https://www.uscourts.gov/about-federal-courts/educational-resources/about-educational-outreach/activity-resources/supreme-1>.

¹⁵ – Pravidla Nejvyššího soudu USA, přijatá dne 5. prosince 2022 a účinná od 1. ledna 2023, dostupná na: <https://www.supremecourt.gov/ctrules/2023RulesoftheCourt.pdf>.

¹⁶ – V pravidle 10 Nejvyššího soudu USA se uvádí, že povaha důvodů, které mohou přimět Nejvyšší soud USA k přijetí žádosti o přezkum, vyplývá z následujících skutečností: „a) odvolací soud Spojených států amerických vydal rozhodnutí, které je v rozporu s rozhodnutím jiného odvolacího soudu Spojených států ve věci stejného významu; rozhodl důležitou otázku federální povahy způsobem, který je v rozporu s rozhodnutím státního soudu poslední instance; nebo se natolik odchýlil od přijímaného a obvyklého průběhu soudního řízení nebo takové odchýlení schválil soud nižší instance s tím, že to vyžaduje výkon dozorové pravomoci tohoto soudu; b) státní soud poslední instance rozhodl důležitou otázku federální povahy způsobem, který je v rozporu s rozhodnutím jiného státního soudu poslední instance nebo odvolacího soudu Spojených států amerických; c) státní soud nebo odvolací soud Spojených států amerických rozhodl o důležité otázce federálního práva, která nebyla, avšak měla být tímto soudem vyřešena, nebo rozhodl o důležité otázce federální povahy způsobem, který je v rozporu s příslušnými rozhodnutími tohoto soudu“.

¹⁷ – Ve vztahu k mechanismu *certiorari* v USA srovnaj Gianni, L. J., „Access Filters and the Institutional Performance of the Supreme Courts“, *International Journal of Procedural Law*, sv. 12, 2022, s. 190, zejména s. 218.

37. Mechanismus filtrování opravných prostředků svědčí o funkci Soudního dvora jako Nejvyššího a Ústavního soudu Evropské unie¹⁸. Zapojuje totiž Soudní dvůr do věcí „ústavního typu“ významných pro EU, které se týkají výkladu základních ústavních principů unijního práva a horizontálního a vertikálního rozdělení pravomocí.

38. Mechanismus filtrování opravných prostředků podle mého názoru rovněž posiluje úlohu Tribunálu. Ve všech případech, kdy Soudní dvůr neuzná opravný prostředek přijatelným, se Tribunál stává soudem poslední instance pro spory mezi jednotlivci a unijními orgány v řadě oblastí (včetně duševního vlastnictví), a výklad rozhodného práva podaný Tribunálem je tak závazný v celé EU.

B. Otázky odůvodňující uznání přijatelnosti projednávaného kasačního opravného prostředku

39. Z usnesení, kterým se uznává přijatelnost kasačního opravného prostředku¹⁹, vyplývá, že napadený rozsudek má nejen možný precedenční význam pro budoucí věci týkající se práva přednosti, ale také nastoluje otázky významné pro unijní právo v oblasti vnějších vztahů a pro horizontální rozdělení pravomocí mezi unijní soudy a další unijní orgány. V důsledku toho Soudní dvůr shledal, že tento kasační opravný prostředek nastoluje otázky významné pro jednotu, soulad „a“ další vývoj unijního práva.

40. Podle mého názoru v projednávané věci vyvstávají dva okruhy otázek, které odůvodňují uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku prostřednictvím mechanismu filtrování opravných prostředků.

41. První z nich se týká použitelnosti mezinárodních dohod závazných pro EU před unijními soudy. Jedna otázka se týká konkrétně vztahu mezi přímým účinkem a výkladovým účinkem takových dohod. EUIPO v projednávané věci tvrdí, že Tribunál vyplnil (neexistující) mezeru v příslušné unijní právní úpravě (nařízení 6/2002) tím, že přiznal přímý účinek Pařížské úmluvě (kterou nesprávně vyložil). Pařížská úmluva nemá dle pojetí EUIPO v unijním právním řádu přímý účinek. EUIPO přitom nepopírá její možný výkladový účinek. Soudní dvůr má tedy objasnit, kdy má mezinárodní dohoda přímý účinek a zda může mít výkladový účinek, pokud přímý účinek postrádá.

42. Další otázka, která vyvstává v souvislosti s použitelností mezinárodních dohod, se týká mezi konformního výkladu a toho, zda jsou tyto meze totožné, pokud jde o výklad unijního práva v souladu s mezinárodními dohodami a o výklad vnitrostátního práva v souladu s unijním právem. Tato otázka vyvstala v důsledku tvrzení EUIPO, že Tribunál překročil meze *contra legem*. V projednávané věci má tedy Soudní dvůr rozhodnout, zda nalezení mezery v ustanovení unijního práva představuje metodu konformního výkladu.

43. Druhý okruh otázek, který odůvodňuje uznání přijatelnosti kasačního opravného prostředku, se týká výkladu Pařížské úmluvy. EUIPO v projednávané věci tvrdí, že Tribunál tuto úmluvu nesprávně vyložil. Pařížská úmluva nestanoví právo přednosti pro pozdější přihlášku

¹⁸ – Podobný závěr ohledně úlohy Soudního dvora v rámci přezkumného řízení podle článku 256 SFEU viz Brkan, M., „La procédure de réexamen devant la Cour de justice: vers une efficacité accrue du nouveau règlement de procédure“ v Mahieu, S. (ed.), *Contentieux de l'Union européenne: Questions choisies*, Larcier, 2014, s. 489. Viz rovněž Rousselot, R., „La procédure de réexamen en droit de l'Union européenne“, *Cahiers de droit européen*, 2014, s. 535.

¹⁹ – Viz usnesení ze dne 10. prosince 2021, EUIPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann (C-382/21 P, EU:C:2021:1050, body 31 až 34). Viz rovněž argumentace EUIPO v bodech 13 až 19 tohoto usnesení.

(průmyslového) vzoru založenou na dřívější patentové přihlášce. Neobsahuje ani obecné pravidlo, podle něhož lhůta přednosti závisí na povaze staršího práva. To vyvolává otázku, čím by se měl Soudní dvůr řídit při výkladu Pařížské úmluvy a dalších mezinárodních dohod.

IV. Analýza

44. EUIPO, podporovaný Komisí, předkládá jediný důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002. Tento důvod sestává ze tří výtek. Podle první z nich Tribunál vyložil nařízení 6/2002 *contra legem*. Podle druhé Tribunál přiznal Pařížské úmluvě přímý účinek v rozporu s unijním právem. Podle třetí výtky Tribunál nesprávně vyložil Pařížskou úmluvu a PCT.

45. První dvě výtky EUIPO, kterým se budu věnovat v části A), se týkají použitelnosti Pařížské úmluvy před unijními soudy. Pro účely mé argumentace se jimi budu zabývat v opačném pořadí. Poté se v části B) budu věnovat výkladu této úmluvy.

A. K použitelnosti Pařížské úmluvy před unijními soudy

46. Na úvod je třeba uvést, že právní normu lze v určité věci použít různými způsoby²⁰. Může být použita přímo k řešení určitých skutkových situací, buď bez nutnosti použití dalších norem, nebo i tak, že se upustí od použití jiných norem, které stojí v cestě normě, která má být použita. V unijním právu se tomu říká přímý účinek. Normu lze použít i nepřímo, pokud například slouží jako vodítko pro výklad jiné normy, která má být použita. V unijním právu se tomu říká nepřímý nebo výkladový účinek. Pro účely následujícího pojednání je důležité si uvědomit, že oba tyto účinky vedou ke stejnému výsledku. Pokud je například určitý spor řešen přímo na základě směrnice, je výsledek stejný, jako kdyby byl tentýž spor řešen na základě vnitrostátní normy vykládané v souladu s touto směrnicí.

47. EUIPO a Komise tvrdí, že Pařížská úmluva nemá přímý účinek. Nikdo z nich nevyklučuje možnost jejího výkladového účinku, ale mají za to, že v projednávané věci jej nelze použít, neboť by to vyžadovalo výklad nařízení 6/2002 *contra legem*. V první části této analýzy navrhuji, že mezinárodní smlouva je před unijními soudy buď použitelná (a sice přímo i nepřímo), nebo není použitelná (ani přímo či nepřímo). Jsem toho názoru, že Pařížská úmluva použitelná je, a proto ve druhé části této analýzy rozeberu otázku, kterou vznesl EUIPO ohledně mezí konformního výkladu.

1. Přímý účinek a výkladový účinek Pařížské úmluvy

48. EUIPO, podporovaný Komisí, vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když nahradil čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 (nesprávně vyložený) ustanoveními Pařížské úmluvy. To odpovídá uznání přímého účinku článku 4 Pařížské úmluvy, což je v rozporu s judikaturou Soudního dvora. Neexistence přímého účinku Pařížské úmluvy vyplývá rovněž z jejího článku 25 a v každém případě nejsou splněny podmínky přímého účinku (bezpodmínečnost a dostatečná přesnost).

²⁰ – V tomto ohledu viz stanovisko generálního advokáta P. Cruz Villalóna ve věci *Spedition Welter* (C-306/12, EU:C:2013:359, bod 35).

49. Společnost KaiKai se možným přímým účinkem Pařížské úmluvy nezabývá, ale tvrdí, že Tribunál uznal pouze výkladový účinek Pařížské úmluvy, když vyplnil mezeru v čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 odkazem na její článek 4.

50. Jaký účinek může mít taková mezinárodní dohoda, jako je Pařížská úmluva, před unijními soudy?

51. Na úvod je nutno uvést, že otázka, jak lze mezinárodní dohodu používat v EU, vyvstává pouze tehdy, je-li tato dohoda součástí unijního právního řádu. Mezinárodní dohoda je v zásadě součástí unijního právního řádu tehdy, pokud je EU její smluvní stranou²¹. Jakmile je mezinárodní dohoda součástí unijního právního řádu, je závazná pro unijní orgány i pro členské státy²² a má přednost před sekundárním unijním právem²³.

52. EU není smluvní stranou Pařížské úmluvy. Jejími smluvními stranami jsou všechny členské státy EU, ale to samo o sobě neznamená, že Pařížská úmluva je rovněž součástí unijního právního řádu a zavazuje její orgány.

53. EU je však smluvní stranou dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „dohoda TRIPS“)²⁴, která je jednou z dohod Světové obchodní organizace (WTO). Dohoda TRIPS sama o sobě neupravuje právo přednosti. Její čl. 2 odst. 1 naopak stanoví:

„Pokud jde o části II, III a IV této Dohody, budou Členové dodržovat články 1 až 12 a 19 Pařížské úmluvy“.

54. Lze tedy dospět k závěru, že EU musí uznávat právo přednosti stejným způsobem, jakým jej uznává Pařížská úmluva²⁵. EU proto začala být vázána článkem 4 Pařížské úmluvy, který je relevantní v projednávané věci, prostřednictvím svých závazků vyplývajících z dohody TRIPS²⁶.

55. To však stále nepřináší odpověď na otázku, zda se takový účastník řízení, jako je společnost KaiKai, může před unijními soudy dovolávat článku 4 Pařížské úmluvy přímo nebo pro účely výkladu použitelného unijního práva.

²¹ – Soudní dvůr toto uznal již v roce 1974. Viz rozsudek ze dne 30. dubna 1974, Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, body 4 a 5).

²² – Článek 216 odst. 2 SFEU.

²³ – Viz například rozsudek ze dne 3. června 2008, Intertanko a další (C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42).

²⁴ – Byla podepsána dne 15. dubna 1994 v Marrákeši, tvoří přílohu 1C Dohody o zřízení World Trade Organization (WTO) a byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986-1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

²⁵ – Uvedené se liší od povinnosti EU neklást překážky závazkům, které členské státy nabyly podle Pařížské úmluvy jako její smluvní strany. Povinnost „neklást překážky“ vyplývá z čl. 2 odst. 2 dohody TRIPS, který stanoví, že žádné ustanovení této dohody se nedotkne povinností, které mohou mít vzájemně smluvní strany na základě Pařížské úmluvy. Soudní dvůr shledal takovou povinnost EU neklást překážky závazkům členských států ve vztahu k Římské úmluvě o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových organizací, jejímiž smluvními stranami jsou členské státy, nikoli však EU. Soudní dvůr měl za to, že taková povinnost pro EU vyplývá z čl. 1 odst. 1 Smlouvy WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, jejíž je EU smluvní stranou. Viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF Consorzio Fonografici (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 50).

²⁶ – Viz obdobně rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717, bod 70). Takové pojetí bylo vyjádřeno i v bodě 15 rozhodnutí odvolacího senátu v projednávané věci: „Ve vztahu k EU, která jakožto mezivládní organizace není smluvní stranou Pařížské úmluvy, ale je členem WTO, se článek 4 Pařížské úmluvy použije přiměřeně na základě čl. 2 odst. 1 dohody TRIPS“.

56. Přímý účinek právního ustanovení závisí nejen na jeho jasnosti, ale také na kontextu, v němž se toto ustanovení nachází. V ustálené linii judikatury tak Soudní dvůr konstatoval, že ustanovení směrnice, i když je dostatečně přesné a bezpodmínečné, nemůže mít přímý účinek v rámci řešení sporu mezi jednotlivci²⁷.

57. Podobně přímý účinek mezinárodní dohody nezávisí pouze na jasnosti ustanovení, která mají přiznat práva jednotlivcům, ale také na povaze dotčené dohody²⁸.

58. Smlouvy v zásadě nebrání tomu, aby byl mezinárodním dohodám přiznán přímý účinek. Soudní dvůr například uznal přímý účinek řady dohod o přidružení, ať už měly za úkol připravit určitý stát na budoucí členství v EU²⁹, či nikoli³⁰. Soudní dvůr rovněž uznal přímý účinek dalších dvoustranných dohod, jako je dohoda o leteckých službách „otevřené nebe“ uzavřená se Spojenými státy americkými³¹, a některých ustanovení mnohostranných dohod, jako jsou úmluvy z Yaoundé a Lomé³² a Protokol o ochraně Středozemního moře před znečišťováním z pozemních zdrojů³³.

59. Naproti tomu v judikatuře, v níž byl v zásadě vyloučen přímý účinek dohod WTO, byla hlavním důvodem povaha těchto dohod, a nikoli jejich nejasné znění³⁴.

60. Soudní dvůr ve světle judikatury týkající se systému WTO rovněž v zásadě vyloučil přímý účinek dohody TRIPS³⁵.

61. Vzhledem k tomu, že některá ustanovení Pařížské úmluvy se stala součástí unijního práva a jsou pro EU závazná prostřednictvím dohody TRIPS, je možné dospět k závěru, že ani takovým ustanovením by v zásadě neměl být přiznán přímý účinek.

62. Povaha dohod WTO, kterou měl Soudní dvůr na mysli, když zásadně odmítl jejich přímý účinek, souvisela s flexibilitou a vzájemností závazků, které EU přijala vůči ostatním smluvním stranám. Systém WTO je flexibilní v tom smyslu, že jeho ustanovení lze obejít, a umožňuje různá

²⁷ – Soudní dvůr konstatoval principiální nedostatek horizontálního přímého účinku v rozsudcích ze dne 26. února 1986, Marshall (152/84, EU:C:1986:84, bod 48), a ze dne 14. července 1994, Faccini Dori (C-91/92, EU:C:1994:292, bod 20), a tento postoj potvrdil v řadě pozdějších věcí. Viz například rozsudky ze dne 24. ledna 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, bod 37), a ze dne 18. ledna 2022, Thelen Technopark Berlin (C-261/20, EU:C:2022:33, bod 32).

²⁸ – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 8. března 2011, Lesoochránárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125, bod 45).

²⁹ – Soudní dvůr tak například uznal přímý účinek ustanovení dohod o přidružení mezi EU a třetími státy, která jednotlivcům přiznávají práva usazování, kterých se mohou dovolávat u soudu. V tomto ohledu viz rozsudky ze dne 27. září 2001, Gloszczuk (C-63/99, EU:C:2001:488, body 30 až 38), a ze dne 20. listopadu 2001, Jany a další (C-268/99, EU:C:2001:616, body 26 a 28).

³⁰ – Viz například rozsudky ze dne 12. dubna 2005, Simutenkov (C-265/03, EU:C:2005:213, body 20 až 29) (týkající se ustanovení dohody o partnerství s Ruskem), a ze dne 24. listopadu 2016, SECIL (C-464/14, EU:C:2016:896, body 99 až 109 a 131 až 137) (týkající se ustanovení dohod o přidružení s Tuniskem a Libanem).

³¹ – Viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Air Transport Association of America a další (C-366/10, EU:C:2011:864, body 79 až 84). V bodech 73 až 78 tohoto rozsudku Soudní dvůr uznal, že Kjótský protokol o změně klimatu může mít v zásadě přímý účinek, ale odmítl přímý účinek dotčených ustanovení, neboť nebyla bezpodmínečná a dostatečně přesná.

³² – Viz rozsudek ze dne 12. prosince 1995, Chiquita Italia (C-469/93, EU:C:1995:435, body 34 a 35).

³³ – Viz rozsudek ze dne 15. července 2004, Pêcheurs de l'étang de Berre (C-213/03, EU:C:2004:464, body 39 až 47).

³⁴ – Již v rozsudku ze dne 12. prosince 1972, International Fruit Company a další (21/72 až 24/72, EU:C:1972:115, body 18 a 27), Soudní dvůr konstatoval, že i když General Agreement on Tariffs and Trade (GATT) zavazuje unijní orgány, její ustanovení jsou takové povahy, že nemohou přiznávat práva jednotlivcům. V rozsudku ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada (C-149/96, EU:C:1999:574, bod 47), Soudní dvůr konstatoval, že zřízení WTO nezměnilo povahu GATT ani jiných dohod spadajících do působnosti WTO.

³⁵ – Viz například rozsudky ze dne 14. prosince 2000, Dior a další (C-300/98 a C-392/98, EU:C:2000:688, bod 44); ze dne 25. října 2007, Develey v. OHIM (C-238/06 P, EU:C:2007:635, bod 39); a ze dne 15. března 2012 SCF Consorzio Fonografici (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 46).

dohodnutá řešení pro vyřešení následného sporu³⁶. Tato flexibilita umožňuje unijním politickým orgánům, stejně jako ostatním smluvním stranám dohod WTO, zvolit si řešení, která Soudní dvůr nemusí považovat za slučitelná s požadavky WTO. Soudní dvůr konstatoval, aby ponechal politickou diskreční pravomoc, že nemá přezkoumávat platnost unijních právních předpisů z hlediska práva WTO. Namísto toho, aby tuto volbu vyjádřil jako určitý druh záměrného sebeomezení s cílem respektovat rozdělení pravomocí v rámci WTO, použil právní pojem „přímý účinek“. Podle mého názoru však důvodem pro odmítnutí uznání přímého účinku právních předpisů WTO v zásadě nebyla snaha zbavit jednotlivce možnosti dovolávat se u soudu mezinárodních dohod, ale spíše snaha ponechat unijním orgánům politickou diskreční pravomoc³⁷.

63. Soudní dvůr nicméně svou pravomoc soudního přezkumu unijních právních předpisů ve vztahu k právním předpisům WTO vykonal, když konstatoval, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu využít politickou flexibilitu, kterou systém WTO umožňuje. V takové situaci soudní přezkum neohrožuje politickou diskreční pravomoc nezbytnou na úrovni WTO³⁸.

64. V důsledku toho lze rozlišovat dvě různé situace, na nichž závisí přímá použitelnost právních předpisů WTO. První situace, kterou představují věci jako Nakajima³⁹, nastává tehdy, pokud má Soudní dvůr za to, že příslušné unijní právní předpisy byly přijaty za účelem provedení závazku v rámci WTO. „Za účelem provedení“ znamená nejen situaci, kdy povinnost v rámci WTO vyžaduje další provedení, ale zahrnuje rovněž situace, kdy se unijní normotvůrce rozhodl uvést své právní předpisy (stávající nebo nové) do souladu se svými závazky v rámci WTO. Druhá situace, kterou představují věci jako Rusal Armenal⁴⁰, nastává tehdy, pokud má Soudní dvůr za to, že je možné, že unijní normotvůrce chtěl přijmout konkrétní řešení na unijní úrovni bez ohledu na své závazky v rámci WTO. To neznamená, že řešení na unijní úrovni není v souladu s právními předpisy WTO, ale pouze to, že je přijato bez snahy přizpůsobit se závazkům v rámci WTO.

65. Tyto dvě situace se vzájemně vylučují. Jinými slovy, jak jsem již uvedla jinde⁴¹, použije se buď rozsudek ve věci Nakajima, nebo rozsudek ve věci Rusal Armenal.

66. V projednávané věci Komise tvrdí, že z čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 nelze vyvodit závěr, že unijní normotvůrce měl v úmyslu učinit z článku 4 Pařížské úmluvy unijní normu pro lhůtu přednosti, jíž se lze dovolávat při podání přihlášky (průmyslových) vzorů Společenství⁴². EU naopak přijala vlastní řešení: při přihlašování (průmyslového) vzoru Společenství se daná osoba může dovolávat práva přednosti na základě dřívější přihlášky (průmyslového) vzoru nebo užitého vzoru po dobu šesti měsíců. Jak tedy tvrdí EUIPO, unijní normotvůrce záměrně vyloučil jakýkoli jiný typ dřívější přihlášky, včetně patentové. Podle jeho názoru je toto řešení v souladu s Pařížskou úmluvou, avšak i kdyby tomu tak nebylo, nezáleželo by na tom, neboť vyjadřuje

³⁶ – Pokud jde o GATT, viz například rozsudky ze dne 12. prosince 1972, International Fruit Company a další (21/72 až 24/72, EU:C:1972:115, bod 21), a ze dne 5. října 1994, Německo v. Rada (C-280/93, EU:C:1994:367, body 106 až 109). Pokud jde o dohody WTO obecně, viz rozsudek ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada (C-149/96, EU:C:1999:574, body 36 až 42).

³⁷ – Viz mé stanovisko ve věci Changmao Biochemical Engineering v. Komise (C-123/21 P, EU:C:2022:890, body 37 až 43, 56 a 57). V této věci ještě nebyl vydán rozsudek.

³⁸ – V tomto ohledu viz mé stanovisko ve věci Changmao Biochemical Engineering v. Komise (C-123/21 P, EU:C:2022:890, body 46, 59 a 60).

³⁹ – Viz rozsudek ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada (C-69/89, EU:C:1991:186; dále jen „rozsudek ve věci Nakajima“). Viz rovněž rozsudek ze dne 22. června 1989, Fediol v. Komise (70/87, EU:C:1989:254).

⁴⁰ – Rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494; dále jen „rozsudek ve věci Rusal Armenal“).

⁴¹ – Viz mé stanovisko ve věci Changmao Biochemical Engineering v. Komise (C-123/21 P, EU:C:2022:890, bod 64).

⁴² – Komise v tomto ohledu provádí srovnání s čl. 25 odst. 1 písm. g) nařízením 6/2002, v němž se výslovně odkazuje na článek 6 ter Pařížské úmluvy, což poukazuje na úmysl provést uvedené ustanovení této úmluvy.

jasnou vůli unijního normotvůrce, kterou by Soudní dvůr narušil, pokud by použil jiné řešení. Jinými slovy, v projednávané věci nastala taková situace jako ve věci Rusal Armenal, a nikoli jako ve věci Nakajima. Není tedy důvod uznávat přímý účinek Pařížské úmluvy.

67. S tím nesouhlasím. Článek 41 odst. 1 nařízení 6/2002 je třeba vykládat jako projev odrážející vůli unijního normotvůrce uvést jej do souladu s článkem 4 Pařížské úmluvy. Zaprve znění článku 41 nařízení 6/2002 je prakticky totožné s článkem 4 Pařížské úmluvy, což bylo uznáno Soudním dvorem⁴³. To svědčí o legislativním záměru uvést nařízení 6/2002 do souladu s touto mezinárodní dohodou⁴⁴. Zadruhé zahrnutí užitého vzoru vedle (průmyslového) vzoru je patrně vyjádřením úmyslu unijního normotvůrce uvést v účinnost čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy. To podle všeho vyplývá i z přípravných prací vedoucích k přijetí nařízení 6/2002, v nichž Komise pozměnila svůj původní návrh s cílem přizpůsobit jej čl. 4 oddílu E odst. 1 Pařížské úmluvy⁴⁵.

68. S ohledem na výše uvedené jsem toho názoru, že za takových okolností, jaké nastaly v projednávané věci, nebrání povaha Pařížské úmluvy zavedené do unijního práva prostřednictvím dohody TRIPS jejímu přímému účinku. Prostřednictvím čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 měl unijní normotvůrce v úmyslu sladit unijní právo v oblasti (průmyslových) vzorů s Pařížskou úmluvou, pokud jde o existenci a dobu trvání práva přednosti. Projednávaná věc je tedy srovnatelná se situací ve věci Nakajima, a nikoli se situací ve věci Rusal Armenal.

69. Nesouhlasím ani s argumenty předloženými EUIPO a Komisí, že čl. 25 odst. 1 Pařížské úmluvy brání jejímu přímému účinku. V tomto ustanovení nazvaném „Provádění Úmluvy na vnitrostátní úrovni“ se uvádí: „Každá země, která je stranou této Úmluvy, se zavazuje, že učiní v souladu se svými ústavními předpisy opatření nezbytná k provedení této Úmluvy“. Podle mého názoru toto ustanovení pouze vyžaduje, aby smluvní strany učinily to, co je nezbytné podle ústavních předpisů. Pro ty země, jejichž ústavní volba vztahu jejich právních řádů k mezinárodnímu právu je převážně dualistická, to může znamenat transformaci Pařížské úmluvy do pramenů vnitrostátního práva za účelem jejího uvedení v účinnost. Jak jsem však již vysvětlila, Smlouvy v zásadě nevylučují přímý účinek mezinárodních dohod, které jsou pro EU závazné. Ačkoli některá ustanovení Pařížské úmluvy mohou vyžadovat dodatečnou volbu ze strany unijního normotvůrce, ta ustanovení, která lze provést bez dodatečné volby, mohou mít přímý účinek. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu využít flexibilní povahy dohody TRIPS, ale rozhodl se sladit své právní předpisy upravující právo přednosti s řešeními, která nabízí Pařížská úmluva, závisí proto přímý účinek těchto pravidel Pařížské úmluvy na tom, zda splňují obvyklá kritéria dostatečné přesnosti a bezpodmínečnosti. Výkladem příslušných pravidel Pařížské úmluvy se budu zabývat v bodech 94 až 140 tohoto stanoviska.

70. V této fázi je třeba zabývat se další otázkou. Společnost KaiKai tvrdí, že Tribunál tím, že vyplnil legislativní mezeru, nepřiznal Pařížské úmluvě přímý účinek, ale spíše účinek výkladový. V tomto ohledu se společností KaiKai souhlasím. Argument EUIPO, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, neboť přiznal přímý účinek (nesprávně vyložené) Pařížské úmluvě, je proto třeba odmítnout nikoli proto, že tato úmluva nemá v projednávané věci přímý účinek, ale proto, že ji Tribunál nepoužil přímo a místo toho ji použil k výkladovým účelům.

⁴³ – Viz rozsudek ze dne 5. července 2018, Mast-Jägermeister v. EUIPO (C-217/17 P, EU:C:2018:534, bod 56).

⁴⁴ – V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, body 30 a 34), v němž Soudní dvůr konstatoval, že podobnost znění unijních právních předpisů a mezinárodní dohody vede k závěru, že unijní normotvůrce měl v úmyslu provést uvedenou dohodu.

⁴⁵ – Viz pozměněný návrh nařízení Rady o (průmyslovém) vzoru Společenství předložený Komisí, COM(2000) 660 final, 20. října 2000, důvodová zpráva, hlava IV, oddíl 2: Priorita („Nový odstavec 1a článku 43 zajišťuje slučitelnost nařízení o (průmyslovém) vzoru Společenství s článkem 4.E Pařížské úmluvy“).

71. I když EUIPO odmítá možnost přímého účinku Pařížské úmluvy, nebrání se jejímu možnému výkladovému účinku. To vyvolává následující otázku.

72. Pokud je situace v projednávané věci skutečně obdobná situaci ve věci Rusal Armenal, jak tvrdí EUIPO a Komise, a Pařížské úmluvě by neměl být přiznán přímý účinek, aby byla zachována politická diskreční pravomoc unijních orgánů v rámci dohody TRIPS, včetně možnosti odchýlit se od požadavků Pařížské úmluvy ve vztahu k regulaci (průmyslových) vzorů Společenství, proč by měl Soudní dvůr vůbec usilovat o výklad relevantních unijních právních předpisů v souladu s Pařížskou úmluvou?

73. Jak jsem připomněla v úvodu (viz bod 46 tohoto stanoviska), pokud Soudní dvůr úspěšně vyloží unijní právní předpisy v souladu s mezinárodní dohodou, výsledek je stejný, jako kdyby byl této dohodě přiznán přímý účinek. Jestliže Soudní dvůr odmítl uznat přímý účinek s cílem zajistit unijním orgánům politickou diskreční pravomoc za účelem odchýlení se od mezinárodního závazku, tytéž důvody svědčí také pro upuštění od konformního výkladu.

74. Pokud je povinnost konformního výkladu uložena vnitrostátním soudům, jedná se o širokou povinnost učinit vše pro dosažení výsledku požadovaného unijním právem skrze výklad vnitrostátního práva⁴⁶. Vyžaduje konformní výklad nejen vnitrostátního práva přijatého za účelem provedení unijního práva (obvykle směrnice), ale i jakéhokoli jiného vnitrostátního právního předpisu, včetně již existující právní úpravy⁴⁷.

75. To znamená, že pokud bude povinnost konformního výkladu přenesena na vztah mezi unijními právními předpisy a mezinárodními dohodami, vztahovala by se na všechny unijní právní předpisy bez ohledu na to, zda byly přijaty konkrétně za účelem provedení mezinárodního závazku, či nikoli. Jinými slovy, unijní soudy by měly povinnost vykládat unijní právní předpisy v souladu s mezinárodní dohodou nejen v situaci obdobné situaci ve věci Nakajima, ale také situaci ve věci Rusal Armenal. Pokud by taková povinnost učinit vše pro to, aby byl unijním právním předpisům přisouzen stejný význam, jaký vyžaduje mezinárodní dohoda, byla uložena unijním soudům navzdory principiálnímu vyloučení přímého účinku, bylo by to v rozporu s účelem tohoto vyloučení.

76. Vztaheno na projednávanou věc, pokud je důvodem pro vyloučení přímého účinku Pařížské úmluvy umožnit unijnímu normotvůrci, aby vyloučil dřívější patentovou přihlášku jako základ pro uplatnění práva přednosti pro pozdější (průmyslový) vzor Společenství, pak trvání na tom, aby Soudní dvůr přesto vykládal nařízení 6/2002 s cílem dosáhnout takového výsledku, příliš nedává smysl.

77. Pokud tedy Soudní dvůr nesouhlasí s mým posouzením, že Pařížská úmluva může mít v projednávané věci přímý účinek, neboť unijní normotvůrce neměl v úmyslu sladit nařízení 6/2002 s touto úmluvou, ale spíše přijal specifické řešení na unijní úrovni (které může nebo nemusí být v souladu s Pařížskou úmluvou), měl by konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení již jen tím, že se pokusil o konformní výklad. Podle mého názoru je v obdobné situaci jako ve věci Rusal Armenal vyloučen jak přímý účinek, tak povinnost konformního výkladu. Hledání mezery v unijních právních předpisech s cílem vyplnit ji pomocí

⁴⁶ – Viz například rozsudky ze dne 5. října 2004, Pfeiffer a další (C-397/01 až C-403/01, EU:C:2004:584, bod 119); ze dne 24. ledna 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, bod 27); a ze dne 6. listopadu 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften (C-684/16, EU:C:2018:874, bod 59).

⁴⁷ – Viz například rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Marleasing (C-106/89, EU:C:1990:395, bod 8), a ze dne 10. března 2011, Deutsche Lufthansa (C-109/09, EU:C:2011:129, bod 52).

řešení, které je v souladu s Pařížskou úmluvou, by v takovém případě mělo být vyloučeno. Jak ukáží v následující části, konformní výklad představuje specifickou výkladovou metodu, která vyžaduje tvůrčí přístup za účelem dosažení výsledku vyžadovaného cílovým pravidlem (zde článek 4 Pařížské úmluvy). Proto by měl být použit pouze v situaci obdobné situaci ve věci Nakajima.

78. To mě přivádí k další výtce EUIPO, podle níž Tribunál překročil meze konformního výkladu.

2. Meze povinnosti konformního výkladu

79. EUIPO tvrdí, že Tribunál vyložil čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 *contra legem*. Do znění tohoto ustanovení vložil výrazy „patent“ a „dvanáct měsíců“, zatímco jeho jednoznačné znění připouští pouze (průmyslové) vzory a užité vzory a lhůtu přednosti v délce šesti měsíců.

80. Společnost KaiKai zpochybňuje tvrzení, že čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 je taxativní. Tribunál podle jejího názoru správně konstatoval, že existuje mezera, kterou je třeba vyplnit, a že toto ustanovení neobsahuje žádná zvláštní pravidla týkající se délky lhůty přednosti založené na patentové přihlášce. Společnost KaiKai tedy na jednání zdůraznila, že v této věci nedošlo k výkladu *contra legem*; znění čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 nevylučuje, aby byly jako základ práva přednosti použity jiné druhy práva duševního vlastnictví.

81. Ve vnitrostátních záležitostech, počínaje rozsudkem ve věci Pupino⁴⁸, Soudní dvůr připustil omezení *contra legem* povinnosti vnitrostátních soudů nalézat řešení v souladu s unijním právem. Smysl tohoto omezení Soudní dvůr doposud nevysvětlil. Avšak EUIPO jej patrně chápe v tom smyslu, že soudy nemohou postupovat v rozporu s jasným a jednoznačným zněním⁴⁹.

82. Ve světle uvedeného EUIPO tvrdí, že unijní normotvůrce taxativně a jasně upravil situace, v nichž lze uplatnit právo přednosti pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru Společenství; patentové přihlášky mezi nimi nejsou⁵⁰. V tomto ustanovení není žádná legislativní mezera. Tím, že Tribunál takovou legislativní mezeru shledal, vyložil čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 *contra legem*.

83. To, zda shledání takové mezery je či není *contra legem*, podle mého názoru závisí na výkladovém kontextu, v němž se soud pohybuje. Pokud by Pařížská úmluva, která je pro EU závazná prostřednictvím dohody TRIPS, neexistovala nebo by byla irelevantní⁵¹, nebyl by důvod pro to, aby Tribunál konstatoval legislativní mezeru. Nalezení legislativní mezery by však mohlo být řešením v kontextu výkladu v souladu s Pařížskou úmluvou. Konformní výklad je takový výklad, jehož cílem je nejen volba smyslu ustanovení, ale také nalezení konkrétního řešení odpovídajícího požadavkům cílového pravidla.

⁴⁸ – Rozsudek ze dne 16. června 2005 (C-105/03, EU:C:2005:386, bod 47). Viz rovněž například rozsudky ze dne 1. srpna 2022, Sea Watch (C-14/21 a C-15/21, EU:C:2022:604, bod 84) a ze dne 27. dubna 2023, M. D. (Zákaz vstupu do Maďarska) (C-528/21, EU:C:2023:341, bod 99).

⁴⁹ – V tomto ohledu se EUIPO dovolává rozsudků ze dne 8. prosince 2005, ECB v. Německo (C-220/03, EU:C:2005:748, bod 31), a ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128, bod 48).

⁵⁰ – Tento postoj je rovněž vyjádřen v bodě 6.2.1.1 Pokynů EUIPO pro posuzování zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství ze dne 31. března 2023 (dále jen „pokyny EUIPO“), jakož i ve znění ze dne 1. října 2018 platném v rozhodné době: „Uplatnění práva přednosti založené na dřívější patentové přihlášce bude v zásadě zamítnuto. [...]“

⁵¹ – Pařížská úmluva je podle mého názoru pro účely výkladu skutečně irelevantní, pokud existuje důvod pro vyloučení jejího přímého účinku.

84. EUIPO na základě znění čl. 41 odst. 1 nařízení 6/2002 tvrdí, že patentové přihlášky jsou jasné a jednoznačně vyloučeny jako platný základ pro právo přednosti podle tohoto ustanovení. Je tomu skutečně tak? Jak tvrdí společnost KaiKai, žádné ustanovení nařízení 6/2002, které by patentovou přihlášku výslovně vylučovalo, ve skutečnosti neexistuje. Stejně tak, jako se krása poměřuje pohledem pozorovatele, míra jednoznačnosti se poměřuje pohledem vykladače.

85. Článek 41 odst. 1 nařízení 6/2002 totiž výslovně zahrnuje pouze dva typy dřívějších přihlášek: i) přihlášku (průmyslového) vzoru a ii) přihlášku užitého vzoru. Pokud by byl čten izolovaně, neexistoval by důvod k domněnce, že unijní normotvůrce „opomněl“ upravit dřívější patentové přihlášky.

86. Pokud se však nařízení 6/2002 zasadí do kontextu závazků EU podle Pařížské úmluvy přijatých prostřednictvím dohody TRIPS, a tato úmluva je chápána tak, že vyžaduje, aby existovala možnost využít právo přednosti pro přihlášku (průmyslového) vzoru na základě dřívější patentové přihlášky, výklad se změní. Absence jakékoli zmínky o patentech se v takovém kontextu jeví jako opomenutí unijního normotvůrce. V rámci konformního výkladu je soud povinen případná nedopatření normotvůrce napravit. Tribunálu by tedy nemělo být bráněno v tom, aby shledal legislativní mezeru na základě údajného požadavku Pařížské úmluvy umožnit existenci dvojice tvořené dřívějším patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem. V kontextu konformního výkladu je hledání mezer podle mého názoru přijatelnou metodou.

87. Tak je tomu podle všeho alespoň v případě vnitrostátních záležitostí týkajících se takového výkladu vnitrostátního práva, který je v souladu s právem unijním. Jak jsem již vysvětlila (viz bod 74 tohoto stanoviska), povinnost konformního výkladu v takovýchto vnitrostátních záležitostech uložená vnitrostátním soudům je široká. V této souvislosti Soudní dvůr jen obtížně akceptoval stanoviska vnitrostátních soudů, že odlišný výklad vnitrostátního práva by byl *contra legem*. Soudní dvůr od vnitrostátních soudců vyžadoval, aby byli za účelem dosažení cílového výsledku kreativnější než ve své vnitrostátní praxi⁵², a dokonce aby se při výkladu dotčeného vnitrostátního pravidla odchýlili od ustálené judikatury⁵³. Tato vyžadovaná kreativita zahrnuje i hledání mezer⁵⁴.

88. Měly by se však unijní soudy uchýlit ke stejné míře kreativity, když je od nich vyžadován výklad unijních právních předpisů v souladu s mezinárodními závazky EU?

89. Soudní dvůr odůvodnil povinnost konformního výkladu ve vnitřních záležitostech následujícím způsobem. Vnitrostátní soudy jako součást členských států jsou vázány povinností loajality, která je v současné době vyjádřena v čl. 4 odst. 3 SEU a bývá označována jako zásada loajální spolupráce⁵⁵. Vnitrostátní soudy jsou tedy povinny v rámci svých pravomocí, mezi něž patří výklad unijního práva, dosahovat výsledků požadovaných unijním právem. Kromě toho by se vzhledem k téže povinnosti loajality mělo mít za to, že členský stát v rámci své legislativní pravomoci nemá v úmyslu porušovat unijní právo. Z toho lze vyvodit, že není-li výslovně uvedeno

⁵² – Výstižný příklad viz rozsudek ze dne 24. ledna 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, body 25 až 31).

⁵³ – Viz například rozsudky ze dne 17. dubna 2018, Egenberger (C-414/16, EU:C:2018:257, bod 72), a ze dne 5. září 2019, Pohotovost (C-331/18, EU:C:2019:665, bod 56).

⁵⁴ – To je jediný způsob, jak mohu vysvětlit situaci ve věci Marleasing. V tomto ohledu viz řešení navržené ve stanovisku generálního advokáta W. van Gervena ve věci Marleasing (C-106/89, EU:C:1990:310, bod 10).

⁵⁵ – V době, kdy Soudní dvůr poprvé poukázal na tento závazek odůvodnit povinnost konformního výkladu, byl relevantním ustanovením článek 5 Smlouvy o EHS [viz rozsudek ze dne 10. dubna 1984, von Colson a Kamann (14/83, EU:C:1984:153, bod 26); viz rovněž rozsudek ze dne 14. července 1994, Faccini Dori (C-91/92, EU:C:1994:292, bod 26)].

jinak, jsou všechny vnitrostátní právní předpisy v souladu s unijním právem, a to jak ty, které mu předcházejí, tak ty, které po něm následují⁵⁶. Ve vztahu k vnitrostátním soudům to znamená, že neodporují vůli zákonodárce, pokud vykládají vnitrostátní právo v souladu s právem unijním.

90. Ačkoli je EU podle čl. 216 odst. 2 SFEU nebo podle mezinárodní zásady *pacta sunt servanda* vázána svými mezinárodními závazky, tato skutečnost se nezakládá na téže povinnosti loajality, jež je ústavní povahy⁵⁷, kterou mají členské státy podle čl. 4 odst. 3 SEU. Domněnka, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu porušit mezinárodní závazky EU, nemůže být stejně silná jako táž domněnka ve vztahu k vnitrostátním záležitostem.

91. To může odůvodňovat názor, že povinnost výkladu unijního práva v souladu s mezinárodními dohodami není natolik široká. V tomto ohledu lze hledání mezer snáze kvalifikovat jako výklad *contra legem*, pokud neexistuje jasný důkaz o úmyslu unijního normotvůrce dodržovat mezinárodní závazky EU. Samotná mez konformního výkladu *contra legem* je v každém případě předmětem výkladu v každé konkrétní věci.

92. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce v rámci úpravy práva přednosti ve vztahu k přihláškám (průmyslových) vzorů Společenství zvolil znění, které je téměř totožné se zněním Pařížské úmluvy, a i když v nařízení 6/2002 výslovně neuvedl svůj úmysl řídit se pravidly přednosti podle této úmluvy, lze situaci v projednávané věci podle mého názoru, jak již bylo vysvětleno (viz bod 68 tohoto stanoviska), typově charakterizovat jako situaci ve věci Nakajima. Z tohoto důvodu by bylo nalezení mezery v nařízení 6/2002 odůvodněné a nepředstavovalo by výklad *contra legem*, pokud by Pařížská úmluva skutečně jasně stanovila dvanáctiměsíční lhůtu přednosti. Tribunál se tedy nedopustil pochybení, když vyložil nařízení č. 6/2002 v souladu s Pařížskou úmluvou.

93. Jsem však toho názoru, že Pařížská úmluva takové pravidlo vyžadující dvanáctiměsíční lhůtu přednosti, natož takto jasné, neobsahuje, a Tribunál tedy tuto úmluvu vyložil nesprávně. Tím se dostávám k závěrečné části mého stanoviska.

B. K výkladu Pařížské úmluvy

94. Účastníci řízení se neshodnou na dvou základních otázkách výkladu Pařížské úmluvy.

95. Zaprvé EUIPO, podporovaný Komisí, tvrdí, že Tribunál nesprávně konstatoval, že Pařížská úmluva připouští dřívější patentovou přihlášku jako základ pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru. Společnost KaiKai má za to, že Tribunál tuto úmluvu vyložil správně.

96. Zadruhé EUIPO tvrdí, že Tribunál dospěl k nesprávnému závěru, že Pařížská úmluva stanoví obecné pravidlo, podle něhož starší právo určuje délku lhůty přednosti, přičemž čl. 4 oddíl E odst. 1 této úmluvy představuje výjimku z tohoto pravidla. EUIPO se proto domnívá, že Tribunál pochybil, když měl za to, že společnost KaiKai mohla využít lhůtu přednosti v délce dvanácti měsíců. Společnost KaiKai obhajuje výklad Tribunálu.

⁵⁶ – V případě, že členský stát neprovede určitou směrnicí, mohou vnitrostátní soudy dospět k závěru, že zákonodárce měl za to, že stávající právní předpisy již splňují právní povinnost, která ze směrnice vyplývá.

⁵⁷ – V tomto ohledu viz Temple Lang, J., „Community Constitutional Law: Article 5 EEC Treaty“, *Common Market Law Review*, sv. 27, 1990, s. 645 a „The duties of cooperation of national authorities and Courts under Article 10 EC: two more reflections“, *European Law Review*, sv. 26, 2001, s. 84.

97. Podle mého názoru Tribunál správně rozhodl, že Pařížská úmluva připouští uplatnění práva přednosti na základě dvojice tvořené dřívější patentovou přihláškou a pozdější přihláškou (průmyslového) vzoru. Tribunál se však dopustil nesprávného právního posouzení tím, že uznal dvanáctiměsíční lhůtu přednosti v případě, kdy je uplatnění práva přednosti pro (průmyslový) vzor Společenství založeno na dřívější patentové přihlášce.

98. Dříve než vysvětlím své důvody pro takovýto výklad Pařížské úmluvy, pojednám stručně o metodách, které by měl Soudní dvůr používat při výkladu takové mezinárodní dohody, jako je Pařížská úmluva.

1. Metody výkladu mezinárodní dohody

99. Mezinárodní právo, včetně právních předpisů WTO, není navzdory existenci mechanismu řešení sporů vybaveno soudním orgánem oprávněným vykládat ustanovení mezinárodních dohod s pravomocí nejvyšší autority, jehož rozhodnutí by byla závazná pro všechny ostatní zúčastněné. Narozdíl od unijního právního systému tak postrádá mechanismus zaručující jednotný výklad.

100. Jedním z nástrojů pro zmírnění problému nejednotného výkladu mezinárodních smluv je Vídeňská úmluva o smluvním právu (dále jen „Vídeňská úmluva“), která obsahuje pravidla pro výklad mezinárodních smluv⁵⁸. EU sice není smluvní stranou této úmluvy, avšak pravidla v této úmluvě obsažená představují kodifikaci mezinárodního obyčejového práva⁵⁹ a EU by je měla při výkladu mezinárodních dohod uplatňovat⁶⁰.

101. Článek 31 odst. 1 Vídeňské úmluvy stanoví toto obecné výkladové pravidlo: „Smlouva musí být vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy“. Článek 31 odst. 2 až 4 této úmluvy poskytuje další vysvětlení a v jejím článku 32 jsou uvedena některá doplňková výkladová pravidla.

102. Podle mého názoru se výkladová pravidla stanovená Vídeňskou úmluvou příliš neliší od obvyklých metod výkladu používaných Soudním dvorem. Při výkladu Pařížské úmluvy by proto Soudní dvůr měl vzít v úvahu její znění, celkovou souvislost a účel, pro který byla tato úmluva především přijata. Výchozí bod by však měly tvořit znění, celková souvislost a účel samotné mezinárodní dohody, a nikoli způsob, jakým ji provedla EU. I kdyby tedy unijní normotvůrce v dobré víře pojal Pařížskou úmluvu tak, že neumožňuje existenci dvojice tvořené dřívějším patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem, a z tohoto důvodu by se rozhodl připustit jako základ práva přednosti pro (průmyslové) vzory Společenství pouze dřívější (průmyslové) vzory a užité vzory, neznamená to, že toto pojetí Pařížské úmluvy je správné⁶¹.

103. S ohledem na výše uvedené se zaměřím na dvě sporné otázky.

⁵⁸ – Podepsaná ve Vídni dne 23. května 1969 (Recueil des traités des Nations unies, sv. 1155, s. 331).

⁵⁹ – V tomto ohledu viz Valné shromáždění OSN, rezoluce přijatá dne 20. prosince 2018, A/RES/73/202, „Následné dohody a následná praxe ve vztahu k výkladu smluv“, závěr 2, bod 1, podle kterého se články 31 a 32 Vídeňské úmluvy použijí rovněž jako mezinárodní obyčejové právo.

⁶⁰ – Viz například rozsudky ze dne 25. února 2010, Brita (C-386/08, EU:C:2010:91, body 42 a 43), a ze dne 14. července 2022, ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft (C-500/20, EU:C:2022:563, bod 56).

⁶¹ – V jiných právních systémech, například Německa, Švýcarska a Spojených států amerických, bývá zaujímán odlišný přístup. V tomto ohledu viz Hartwig, H., „Claiming priority under the Community design scheme“, v Hartwig, H. (ed.), *Research Handbook on Design Law*, Edward Elgar, 2021, s. 250, zejména s. 253 až 255.

2. Dřívější patentová přihláška jako základ práva přednosti pro pozdější přihlášku (průmyslového vzoru)

a) Úvodní poznámky

104. Ochrana duševního vlastnictví je teritoriální, což znamená, že je platná pouze na území země (nebo regionu), která ji přiznává. Ve vztahu k těm druhům práva duševního vlastnictví, které vyžadují zápis, aby mohly požívat ochrany, jako jsou patenty, užité vzory a (průmyslové) vzory, to znamená, že ochrana bude platná pouze na území, které spadá do jurisdikce orgánu příslušného k provedení zápisu, který ji schválil.

105. Osoba, která si přeje ochránit svůj vynález, (průmyslový) vzor nebo ochrannou známku, pod kterou je prodáván určitý výrobek, musí o takovou ochranu požádat v každé jednotlivé zemi nebo regionu. Za účelem zmírnění problémů vyplývajících z teritoriality ochrany duševního vlastnictví zavedla Pařížská úmluva systém práva přednosti. Ten neodstraňuje nutnost požádat o ochranu na každém požadovaném území samostatně, ale umožňuje „získat čas“ na podání žádosti o takovou ochranu dříve, než tak budou moci učinit potenciální konkurenti. Tato doba, nazývaná lhůta přednosti, může činit šest nebo dvanáct měsíců a začíná běžet od okamžiku, kdy byla řádně podána první přihláška.

106. Kromě teritoriality vyplývá další komplikace v oblasti ochrany duševního vlastnictví z rozdílů v druzích práva duševního vlastnictví. Jednotlivé země definují různě, co se rozumí určitým druhem práva duševního vlastnictví, a ne všechny upravují stejné druhy práva duševního vlastnictví. Užité vzory jako samostatnou formu práva duševního vlastnictví tedy podle všeho uznává 11 členských států EU⁶². Kromě toho jsou podobné druhy práva duševního vlastnictví často pojmenovány odlišně. Například nejbližší druh ochrany práva, které se v Evropě obvykle označuje jako (průmyslový) vzor, se ve Spojených státech nazývá „*design patent*“ (patentový vzor)⁶³. Ani pojem „(průmyslový) vzor Společenství“ není na unijní úrovni jednotný. V anglické jazykové verzi nařízení č. 6/2002 je tak uveden pojem „*Community designs*“, zatímco ve francouzské jazykové verzi je uveden pojem „*dessins ou modèles communautaires*“⁶⁴.

b) Přihláška podaná podle PCT

107. PCT, podle které společnost KaiKai podala přihlášku, na jejímž základě v projednávané věci požádala EUIPO o uznání práva přednosti, představuje mezinárodní snahu usnadnit život vynálezům.

⁶² – Těmito členskými státy jsou Česká republika, Dánsko, Německo, Španělsko, Itálie, Maďarsko, Rakousko, Polsko, Portugalsko, Slovensko a Finsko. Viz pokyny EUIPO uvedené v poznámce pod čarou 50 tohoto stanoviska, bod 6.2.1.1.

⁶³ – Podle příručky k postupu při posuzování patentů vydané US Patent and Trademark Office (Patentový a známkový úřad USA), deváté vydání, únor 2023, oddíl 1502.01 Rozdíl mezi design patent a utility patent: „V obecné rovině ‚utility patent‘ chrání způsob, jakým je výrobek používán a jak funguje (35 U. S. C. 101), zatímco ‚design patent‘ chrání vzhled výrobku (35 U. S. C. 171). Na určitý výrobek lze získat jak design patent, tak utility patent, pokud vynález spočívá jak v jeho užitečných vlastnostech, tak v jeho dekorativním vzhledu. Zatímco design patent a utility patent poskytují právně oddělenou ochranu, užité vlastnosti a dekorativnost výrobku nemusí být snadno oddělitelné. Výrobky mohou mít jak funkční, tak dekorativní vlastnosti.“ V tomto ohledu viz rovněž Schickl, S., „Protection of Industrial Design in the United States and in the EU: Different Concepts or Different Labels?“, The Journal of World Intellectual Property, sv. 16, 2013, s. 15.

⁶⁴ – Kromě toho například v chorvatské jazykové verzi je použit pouze výraz „(průmyslový) vzor“ („dizajn Zajednice“) a ve slovinské jazykové verzi je použit pouze výraz „vzor“ („model Skupnosti“). V německé jazykové verzi je také použit pouze jediný výraz („das Gemeinschaftsgeschmacksmuster“), zatímco ve španělské a italské jazykové verzi jsou uvedeny výrazy „(průmyslové) vzory“ a „modely“ („dibujos y modelos comunitarios“ a „disegni e modelli comunitari“).

108. PCT je mezinárodní dohoda uzavřená v roce 1970, která vstoupila v platnost v roce 1978. V současnosti ji podepsalo 157 států, včetně všech 27 členských států EU, nikoli však Evropská unie. Jde o zvláštní dohodu spadající do působnosti Pařížské úmluvy a spravuje ji Světový úřad pro duševní vlastnictví. PCT upravuje podání „mezinárodní přihlášky“ na ochranu vynálezů⁶⁵. Jakmile je taková mezinárodní přihláška podána, lze ji považovat za přihlášku o udělení patentu, užitého vzoru a dalších druhů ochrany vynálezů, jako jsou autorské osvědčení na vynález a osvědčení na užiténý vzor⁶⁶. Po mezinárodní fázi, která nemůže vést k udělení ochrany, musí osoba, která podala mezinárodní přihlášku, zahájit národní fázi, v níž tato osoba požádá o příslušnou formu ochrany v každé zemi nebo regionu zvlášť. Účelem mezinárodní přihlášky je mimo jiné stanovit datum podání s cílem využít práva přednosti.

109. EUIPO tvrdí, že nesprávné úvahy Tribunálu začínají použitím pojmu „mezinárodní patentová přihláška“, což je z právního hlediska neexistující pojem. Společnost KaiKai totiž podala mezinárodní přihlášku ve smyslu PCT, a nikoli mezinárodní patentovou přihlášku. Jak bylo právě vysvětleno, takovou mezinárodní přihlášku se rozumí buď patentová přihláška, nebo přihláška užitého vzoru, ale dokud není takové rozhodnutí učiněno podáním národní přihlášky, nachází se mezinárodní přihláška takříkajíc v kvantové superpozici stavů – je zároveň patentovou přihlášku a přihlášku užitého vzoru.

110. Podle mého názoru chtěl Tribunál použitím pojmu „mezinárodní patentová přihláška“ zdůraznit, že přihlášku podanou společností KaiKai lze chápat jako patentovou přihlášku, i když může jít také o přihlášku užitého vzoru. Právě z tohoto důvodu Tribunál dospěl k závěru, že společnost KaiKai požívá lhůty přednosti v délce dvanácti měsíců. Vrátime-li se k terminologii kvantové fyziky, zatímco Tribunál „zúžil“ mezinárodní přihlášku podanou společností KaiKai na patent, EUIPO ji „zúžil“ na užiténý vzor. To je totéž, jako kdyby ji EUIPO nazval „mezinárodní přihlášku užitého vzoru“. Tvrzení EUIPO, že Tribunál použil neexistující pojem, je proto irelevantní.

c) Důvody, proč vykládat Pařížskou úmluvu tak, že připouští existenci dvojice tvořené dřívějším patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem

111. Pařížská úmluva výslovně nestanoví možnost založit právo přednosti pro pozdější přihlášku průmyslového vzoru na dřívější patentové přihlášce. Přesto takovou možnost nevykládá.

112. Ve znění čl. 4 oddíl A odst. 1 Pařížské úmluvy jsou vyjmenovány různé varianty první přihlášky [„žádost o patent na vynález (přihláška patentu), o užiténý vzor, o průmyslový vzor nebo model, o tovární nebo obchodní známku“] a dále se zde uvádí, že pro účely následného podání přihlášky v ostatních zemích požívá osoba prioritního práva [práva přednosti], aniž by však byl upřesněn druh přihlášky. To může jednoduše naznačovat, že kterákoli z vyjmenovaných možností prvních přihlášek může být základem práva přednosti pro jakoukoli následnou přihlášku.

113. Znění čl. 4 oddílu A odst. 1 Pařížské úmluvy proto není rozhodující. Kontext, do něhož je Pařížská úmluva zasazena a který zahrnuje rozmanité formy práva duševního vlastnictví po celém světě, totiž svědčí ve prospěch výkladu, který nepřikládá rozhodující úlohu formě nebo názvu práva duševního vlastnictví.

⁶⁵ – Viz čl. 2 bod vii) a čl. 3 odst. 1 PCT.

⁶⁶ – Viz čl. 2 bod i) PCT. V článku 2 bodě ii) PCT se dále uvádí, že odkazy na pojem „patent“ se mohou rozumět jakékoli formy ochrany vynálezu uvedené v čl. 2 bodě i) této smlouvy.

114. EUIPO tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil obecné pravidlo totožnosti předmětu uvedené v Pařížské úmluvě. Podle EUIPO každý druh práva průmyslového vlastnictví zakládá právo přednosti pouze pro stejný druh práva, tedy patent pro patent, (průmyslový) vzor pro (průmyslový) vzor nebo užitný vzor pro užitný vzor⁶⁷. Není-li tedy výslovně stanoveno jinak, dřívější (průmyslový) vzor může zakládat právo přednosti pouze pro pozdější (průmyslový) vzor Společenství; patent tomuto pravidlu nevyhovuje.

115. Podle mého názoru lze pravidlo totožnosti předmětu chápat formálně nebo materiálně. V rámci tohoto kasačního opravného prostředku jej EUIPO patrně používá ve formálním smyslu, neboť trvá na totožné formě dřívější a pozdější přihlášky⁶⁸.

116. V publikaci *Paris Convention Guide* je podle všeho naznačeno materiální pojetí pravidla totožnosti předmětu. Pokud jde tedy o čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy, v této publikaci se uvádí, že „[z]řídkakdy dochází k tomu, že se průmyslový vzor a užitný vzor týkají *stejného předmětu*, neboť první se v zásadě týká dekorativních aspektů průmyslového výrobku, zatímco druhý souvisí s jeho technickou novostí“⁶⁹. Tento odkaz na stejný předmět patrně zahrnuje podstatu nové myšlenky, o jejíž ochranu se žádá, a nikoli formu, v níž je chráněna.

117. Účel Pařížské úmluvy zmírnit zásadu teritoriality zavedením práva přednosti podle mého názoru patrně rovněž vyžaduje takovéto materiální, a nikoli formální pojetí pravidla totožnosti předmětu.

118. Zřejmě to bylo právě zjištění, že může docházet k obsahovému překrývání předmětů ochrany v rámci různých forem práva průmyslového vlastnictví, které podnítilo změny Pařížské úmluvy v roce 1925, v jejichž rámci byl zaveden čl. 4 oddíl E odst. 1, který výslovně připouští existenci dvojice tvořené dřívějším užitným vzorem a pozdějším (průmyslovým) vzorem.

119. Pokud může existovat takové obsahové překrývání mezi užitným vzorem a (průmyslovým) vzorem, může existovat i mezi patentem a (průmyslovým) vzorem. Podle unijních institucionálních dokumentů je užitný vzor zapsaným právem, které poskytuje výlučnou ochranu technickému vynálezu, stejně jako patent; podobá se patentu v tom, že vynález musí být nový, i když často není vyžadována tak vysoká úroveň inovace jako v případě patentů. Na rozdíl od patentů se užitné vzory udělují bez provedení předchozí rešerše za účelem zjištění novosti

⁶⁷ – Na podporu svého tvrzení, že existuje obecné pravidlo totožnosti předmětu, se EUIPO dovolává čl. 4 oddílu C odst. 4 Pařížské úmluvy. V tomto ohledu je třeba uvést, že i když je v tomto ustanovení použita formulace „předmět se shoduje“, toto ustanovení neobsahuje obecné pravidlo, ale namísto toho řeší konkrétní situaci, kdy pro účely stanovení počátku běhu lhůty přednosti existují dvě dřívější přihlášky, z nichž první byla odvolána, nebo bylo od ní upuštěno, nebo byla zamítnuta. Viz Bodenhausen, G. H. C., *Guide to the Application of the Paris Convention for the Protection of Industrial Property as revised at Stockholm in 1967*, United International Bureaux for the Protection of Intellectual Property, 1968, dostupné na https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/intproperty/611/wipo_pub_611.pdf (dále jen „Paris Convention Guide“), článek 4, oddíl C odst. 4, komentář b).

⁶⁸ – V tomto ohledu bych ráda poznamenala, že v pokynech EUIPO je podle všeho uznáno pravidlo totožnosti předmětu ve formálním i materiálním smyslu. Ve formálním smyslu tyto pokyny vyžadují, aby se dřívější přihláška týkala (průmyslového) vzoru nebo užitného vzoru. V materiálním smyslu vyžadují, aby (průmyslový) vzor Společenství souvisel se stejným (průmyslovým) vzorem nebo užitným vzorem. Ve vztahu k tomuto posledně uvedenému požadavku je v těchto pokynech dále vysvětleno, že obě přihlášky se mohou lišit pouze v podrobnostech, které lze kvalifikovat jako „nepodstatné“, a které se tedy týkají předmětu ochrany, a nikoli formy ochrany. Viz pokyny úřadu EUIPO uvedené v poznámce pod čarou 50 tohoto stanoviska, bod 6.2.1.1, zejména s. 61 a 63.

⁶⁹ – Publikace *Paris Convention Guide*, uvedená v poznámce pod čarou 67 tohoto stanoviska, článek 4 oddíl E, komentář b) (kurzivou zvýraznila autorka stanoviska).

a vynálezecké činnosti. To znamená, že ochranu lze získat rychleji a levněji, ale poskytnutá ochrana je méně bezpečná⁷⁰. Z tohoto důvodu byly užité vzory nazývány například „patenty druhé třídy“⁷¹, „drobné vynálezy“⁷² nebo „krátkodobé“ národní patenty⁷³.

120. Lze si položit otázku, proč nebyla možnost dovolávat se dřívější patentové přihlášky pro účely pozdější přihlášky (průmyslového) vzoru výslovně vložena do textu Pařížské úmluvy v době, kdy do ní byl doplněn čl. 4 oddíl E odst. 1, aby byla zajištěna možnost dovolávat se užitého vzoru. Podle mého názoru to nebylo nutné právě proto, že dvojice tvořená dřívějším patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem již byla umožněna díky pravidlu totožnosti předmětu chápaného v materiálním smyslu. Důvod pro výslovnou zmínku o dvojici zahrnující užité vzor a (průmyslový) vzor lze vysvětlit relativní novostí užité vzorů v Pařížské úmluvě.

121. V tomto ohledu je třeba uvést, že Pařížská úmluva byla uzavřena již v roce 1883. V té době se s užitém vzorem jako s formou ochrany vynálezu nepočítalo. V rámci Pařížské úmluvy byla uznána až v roce 1911 na základě revize provedené na washingtonské konferenci. Následně byl do této úmluvy v roce 1925 po revizi provedené na haagské konferenci zaveden článek 4 oddíl E⁷⁴. Bylo proto nutné vyjasnit, jak užité vzory zařadit do systému práva přednosti podle Pařížské úmluvy. Naproti tomu v případě patentů to nebylo nutné, neboť Pařížská úmluva je uznávala jako formu práva průmyslového vlastnictví již od počátku. Dvojice tvořená předchozím patentem a pozdějším (průmyslovým) vzorem si proto nezasluhuje zvláštní zmínku tam, kde došlo k obsahovému překrývání předmětu ochrany, protože to již vyplývalo z pravidla o identitě předmětu chápaného v hmotněprávních pojmech.

122. Celkem vzato, vzhledem k podobnosti mezi patenty a užitémi vzory nelze vyloučit, že k obsahovému překrývání by mohlo dojít rovněž mezi dřívější patentovou přihláškou a pozdější přihláškou (průmyslového) vzoru. Vycházíme-li z toho, že pravidlo totožnosti předmětu je materiální povahy, neexistuje důvod, proč by patent nemohl být použit jako základ práva přednosti pro pozdější průmyslový vzor stejným způsobem, jaký je přijímán ve vztahu k užitému vzoru. Podle mého názoru žádné ustanovení Pařížské úmluvy tuto možnost nevylučuje.

123. Jsem proto toho názoru, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když Pařížskou úmluvu vyložil tak, že umožňuje použití dřívější patentové přihlášky pro odůvodnění práva přednosti pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru za předpokladu, že předmět obou přihlášek je obsahově stejný.

3. Lhůta přednosti pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru založenou na dřívější patentové přihlášce

124. EUIPO tvrdí, že neexistuje žádné obecné pravidlo vlastní logice Pařížské úmluvy⁷⁵, podle něhož by byla délka lhůty přednosti určena povahou staršího práva. Z toho důvodu má za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když takové pravidlo nalezl.

⁷⁰ – Zelená kniha Komise, Ochrana užité vzorů na jednotném trhu, COM(95) 370 final, 19. července 1995, s. i-b.

⁷¹ – Publikace Paris Convention Guide, uvedená v poznámce pod čarou 67 tohoto stanoviska, čl. 1 odst. 2, komentář d).

⁷² – Zelená kniha Komise o právní ochraně průmyslových vzorů, červen 1991, 111/F/5131/91-EN, bod 2.6.3.

⁷³ – Stanovisko Hospodářského a sociálního výboru k „návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o sblížení právních nástrojů na ochranu vynálezů užitém vzorem“ (Úř. věst. 1998, C 235, s. 26), bod 2.7.

⁷⁴ – Viz publikace Paris Convention Guide, uvedená v poznámce pod čarou 67 tohoto stanoviska, čl. 4 oddíl E, komentář a).

⁷⁵ – Jak konstatoval Tribunál v bodě 77 napadeného rozsudku.

125. V tomto bodě souhlasím s EUIPO.

126. Článek 4 oddíl C odst. 1 Pařížské úmluvy přiznává patentům a užitným vzorům lhůtu přednosti v délce dvanácti měsíců a průmyslovým vzorům a ochranným známkám v délce šesti měsíců. Toto ustanovení neobsahuje vysvětlení, zda tato lhůta závisí na starším, nebo pozdějším právu. Pokud jsou prvky dvojice stejné, je tato otázka diskutabilní, jak správně tvrdí EUIPO. Nabývá však na významu, pokud jsou dvojice různorodé, jako je tomu v případě kombinace dřívějšího užitého vzoru a pozdějšího (průmyslového) vzoru nebo dřívějšího patentu a pozdějšího (průmyslového) vzoru.

127. Pro první z obou situací nabízí Pařížská úmluva výslovné řešení v čl. 4 oddílu E odst. 1, který vychází z délky lhůty přiznané pozdějšímu právu, tedy šestiměsíční lhůtu, kterou čl. 4 oddíl C odst. 1 přiznává průmyslovým vzorům. Pokud jde o druhou kombinaci sestávající z dřívějšího patentu a pozdějšího (průmyslového) vzoru, Pařížská úmluva mlčí.

128. Přestože v textu se ohledně této otázky nic neuvádí, Tribunál z údajného obecného pravidla, podle kterého je pro určení délky lhůty přednosti rozhodující povaha staršího práva, dovodil, že vhodná lhůta pro tuto druhou kombinaci je dvanáct měsíců. To vyplynulo z čl. 4 oddílu C odst. 1 Pařížské úmluvy, který patentům přiznává lhůtu v délce dvanácti měsíců.

129. Tribunál vyložil čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy jako výjimku z tohoto obecného pravidla. EUIPO naopak tvrdí, že čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy je sice výjimkou, ale obecné pravidlo, z něhož toto ustanovení představuje výjimku, bylo Tribunálem určeno nesprávně⁷⁶.

130. Především text Pařížské úmluvy neobsahuje vysvětlení ohledně toho, zda lhůta přednosti závisí na povaze staršího práva nebo pozdějšího práva. V takovém případě je nezbytné zvážit doplňkové metody výkladu, mezi něž patří zohlednění *přípravných prací*.

131. V tomto ohledu je vypovídající napadený rozsudek. Tribunál uvedl, že z přípravných prací k Pařížské úmluvě vyplývá, že důvodem pro prodloužení lhůty přednosti pro patenty ze šesti na dvanáct měsíců byla skutečnost, že v některých zemích, zejména v Německu, bylo obtížné provést předběžné posouzení patentové přihlášky v šestiměsíční lhůtě⁷⁷.

132. Výše popsané chápu takto. Pro možnost posoudit délku lhůty přednosti jsou relevantní dvě data: datum podání přihlášky prvního práva, od kterého tato lhůta počíná běžet, a datum podání přihlášky pozdějšího práva, kdy tato lhůta končí. Pokud v Německu trvá podání přihlášky pozdějšího patentu déle než šest měsíců, dřívější podání přihlášky nelze využít včas, pokud lhůta činí šest měsíců od prvního podání přihlášky. To kupříkladu znamená, že pokud by určitá osoba podala patentovou přihlášku ve Francii, nemohla by podat pozdější patentovou přihlášku v Německu ve lhůtě šesti měsíců. Tato skutečnost byla důvodem pro prodloužení uvedené lhůty na dvanáct měsíců. Tak byla nalezena rovnováha mezi zájmy přihlašovatele práva průmyslového vlastnictví, kterému by mělo být umožněno zařídit mezinárodní rozšíření takového práva v přiměřené době, a zájmy třetích osob, které by neměly být vystavovány příliš dlouhým lhůtám přednosti, během nichž nemohou platně získat práva, která by si mohly přát získat pro tytéž předměty⁷⁸. Stručně řečeno, důvod pro prodloužení lhůty přednosti pro patenty spočíval v délce řízení o patentové přihlášce jakožto následném právu v některých zemích.

⁷⁶ – Podle EUIPO je toto ustanovení výjimkou z obecného pravidla totožnosti předmětu ve formálním pojetí.

⁷⁷ – Viz bod 79 napadeného rozsudku.

⁷⁸ – Viz publikace Paris Convention Guide, uvedená v poznámce pod čarou 67 tohoto stanoviska, článek 4 oddíl C odst. 1, 2 a 3, komentář b).

133. Z tohoto důvodu mám za to, že Tribunál dospěl k nesprávnému závěru, že v Pařížské úmluvě je obsaženo obecné pravidlo, podle něhož délka lhůty přednosti závisí na první přihlášce. Dává mi větší smysl, že tato lhůta závisí na pozdější přihlášce.

134. Jsem tedy toho názoru, že délka lhůt přednosti, která je stanovena v čl. 4 oddíle C odst. 1 Pařížské úmluvy, závisí na povaze pozdější a nikoli první přihlášky.

135. Při použití této logiky v projednávané věci by měla délka lhůty přednosti podle čl. 4 oddílu C odst. 1 Pařížské úmluvy činit šest měsíců, pokud je právo přednosti pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru uplatněno na základě dřívější patentové přihlášky.

136. Rozsudek Tribunálu ve věci TELEYE⁷⁹, z něhož tento soud vycházel v napadeném rozsudku⁸⁰, výše uvedenému závěru nebrání. V uvedeném rozsudku Tribunál v souvislosti s právem ochranných známek rozhodl, že právo přednosti vzniká právě na základě přihlášky staršího práva. Tento závěr je podle všeho zcela v souladu s Pařížskou úmluvou, podle níž je pro počátek běhu lhůty přednosti relevantní existence a datum podání dřívější přihlášky. Na rozdíl od důvodu, pro který Tribunál odkázal na uvedený rozsudek, to však nevyhovuje nic o délce dotčené lhůty.

137. Ačkoli souhlasím s EUIPO, že v projednávané věci činí délka lhůty přednosti šest měsíců, nemohu souhlasit s jeho argumentem založeným na nedostatku vzájemnosti se třetími zeměmi, zejména se Spojenými státy. EUIPO v podstatě tvrdí, že ve Spojených státech jsou průmyslové vzory chráněny patentovým právem („*design patents*“) a v důsledku napadeného rozsudku mohou přihlašovatelé automaticky využívat dvanáctiměsíční lhůtu přednosti, zatímco přihlašovatelé v EU mají k dispozici pouze šestiměsíční lhůtu přednosti. V pokynech EUIPO jsou již přitom americké *design patents* považovány za přihlášky (průmyslových) vzorů, které mohou být základem práva přednosti pro (průmyslové) vzory Společenství po dobu šesti měsíců od podání přihlášky pro *design patent*. Neshledávám žádné narušení vzájemnosti v neprospěch osob, které podaly dřívější přihlášku (průmyslového) vzoru v EU, k němuž by došlo v důsledku toho, pokud by dřívější patentová přihláška poskytovala dvanáctiměsíční ochranu pro pozdější přihlášku (průmyslového) vzoru Společenství. Americké *design patents* by byly stále klasifikovány jako přihlášky (průmyslových) vzorů, a nikoli jako patentové přihlášky.

138. Nakonec bych se měla zabývat argumenty vycházejícími z čl. 4 oddílu E odst. 1 Pařížské úmluvy. Tribunál z tohoto ustanovení vycházel za účelem odůvodnění svého závěru, že existuje obecné pravidlo, podle něhož lhůta přednosti souvisí s povahou staršího práva. Toto ustanovení vyložil jako výjimku z údajného obecného pravidla, takže lhůta přednosti souvisí s pozdějším právem pouze v této konkrétní situaci. Podle mého názoru však toto ustanovení nepředstavuje výjimku, ale spíše uplatnění obecného pravidla, dle něhož délka lhůty přednosti závisí na povaze pozdějšího práva.

139. Z výše uvedených důvodů by měl Soudní dvůr konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v rozsahu, v němž dospěl k závěru, že podle Pařížské úmluvy se na přihlášku (průmyslového) vzoru, pokud je založena na dřívější patentové přihlášce, uplatní lhůta přednosti v délce dvanácti měsíců, a nikoli šesti měsíců.

⁷⁹ – Viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2001, *Signal Communications v. OHIM (TELEYE)* (T-128/99, EU:T:2001:266, „TELEYE“).

⁸⁰ – Viz bod 78 napadeného rozsudku.

140. Závěrem navrhuji, aby Soudní dvůr vyložil Pařížskou úmluvu tak, že umožňuje, aby přihláška pozdějšího (průmyslového) vzoru [včetně (průmyslového) vzoru Společenství] byla založena na dřívější patentové přihlášce za předpokladu, že existuje obsahová totožnost předmětu. Délka lhůty přednosti v takovém případě činí šest měsíců, tak jak ji pro průmyslové vzory přiznává Pařížská úmluva.

V. Důsledky

141. Jediný důvod kasačního opravného prostředku je podle mého názoru zčásti opodstatněný. Napadený rozsudek je tedy třeba zrušit.

142. Druhý žalobní důvod předložený Tribunálu společností KaiKai by měl Soudní dvůr zamítnout na základě čl. 61 prvního pododstavce statutu.

143. Mám však za to, že stav řízení neumožňuje Soudnímu dvoru rozhodnout o prvním žalobním důvodu, který nebyl Tribunálem v napadeném rozsudku posouzen a v souvislosti s nímž nebyla skutková tvrzení týkající se podstaty sporu projednána před Soudním dvorem. Věc by proto měla být vrácena Tribunálu, aby o tomto důvodu rozhodl, přičemž o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

VI. Závěry

144. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

- zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 14. dubna 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann v. EUIPO (Tělocvičné a sportovní přístroje a zařízení) (T-579/19, EU:T:2021:186);
- zamítl druhý žalobní důvod předložený společností The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR u Tribunálu;
- vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o zbývajícím žalobním důvodu;
- rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.